

6 Maandag 22 April 2019

Naarmate de dagen vorderen en de operatie dichterbij komt voel ik me steeds sterker. Toen ik het nieuws net gehoord had, zag ik het somber in, en dacht ik dat dit gevoel met de dag sterker zou worden. Het tegendeel is echter waar. Mede dankzij de mensen om me heen wordt de vechtlust steeds meer aangewakkerd.

“Wie is die Kanker nou joh. Ik vind het maar een irritant dingetje. Iedere keer maar terug komen voor een tik op z'n neus. Ik ben nu een paar keer aardig geweest en heb het bij een tikkie gelaten, maar deze keer wordt het tijd om die kneus eens voorgoed uit te schakelen.”

Als je er goed over nadenkt is het eigenlijk geen eerlijke strijd. Die kanker is alleen en ik heb zoveel mensen achter me staan. Je zou er haast medelijden mee krijgen.....

Natuurlijk blijft het andere scenario ook ergens in mijn achterhoofd rondspoken, en blijf ik daar serieus rekening mee houden, maar zolang ik mijn handen hoog hou zal het moeilijk worden om me te raken.

Ik heb al eerder gemeld dat ik er van overtuigd ben dat vechtlust het grootste gedeelte van mijn vorige herstel bevordert heeft. Ook in deze situatie denk ik dat de instelling waarmee je het gevecht in gaat de uitkomst kan bepalen. Ik geef me in ieder geval niet zomaar gewonnen.

Natuurlijk zal ik heus nog wel een dipje te verwerken krijgen, maar daar moet ik me dan heel snel overheen zetten. Het meest belangrijke voor mij is nu genieten van elke dag, en zorgen dat ik topfit de ring instap.